

Prima instanță - (Judecătoria Buiucani mun.Chișinău) V. Hadîrca
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Bostan, V. Negru, V. Clima

ÎNCHEIERE

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Justiției,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Tretiatcenco Valerii împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecare în termen rezonabil și încasarea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017, prin care au fost admise cererile de apel declarate de Tretiatcenco Valerii și Ministerul Justiției, casată hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 13 decembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a admis parțial,

c o n s t a t ă :

La 21 aprilie 2016, Tretiatcenco Valerii s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției solicitând constatarea încălcării dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzelor civile, încasarea din bugetul de stat a prejudiciului material în sumă de 2 683 113 euro, prejudiciu moral în sumă de 3 000 000 euro și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea de fapt a acțiunii a relatat că prin hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, din 15 februarie 2008 a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de Tretiatcenco Valerii împotriva lui Musienco Alexandru privind recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare a terenurilor de pământ.

A fost recunoscută valabilă tranzacția încheiată între Tretiatcenco Valerii și Musienco Alexandru asupra terenurilor: lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0650 ha, situat în mun. Chișinău, or. Durlești, str. Liviu Deleanu 5; lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0651 ha, situat în mun.Chișinău, or. Durlești, str. Liviu Deleanu 9; lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0651 ha, situat în mun.Chișinău, or. Durlești, str. L. Deleanu 11; lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0651 ha, situat în mun.Chișinău, or. Durlești, str. Liviu Deleanu 13,

lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0650 ha, situat în mun.Chișinău, or. Durllești, str. L. Deleanu 15, lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0650 ha, situat în mun.Chișinău, or. Durllești, str. Liviu Deleanu 7; lot de teren destinat pentru construcție locativă cu suprafața de 0,0650 ha, situat în mun.Chișinău, or. Durllești, str. Liviu Deleanu 3.

Prin hotărârea suplimentară a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, din 15 iunie 2009, a fost recunoscut dreptul de proprietate privată a lui Valerii Tretiatcenco asupra terenurilor și s-a obligat Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău să înregistreze dreptul de proprietate privată a lui Valerii Tretiatcenco asupra terenurilor în cauză.

Reclamantul a mai invocat că terenurile respective au fost procurate cu scopul de a construi un complex din 6 blocuri locative cu obiecte social-culturale și parcare subterană.

La 26 martie 2010, Panuș Eugenia s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Tretiatcenco Valerii și Musienco Alexandru cu privire la declararea nulității antecontractului încheiat la 13 octombrie 2008 între Tretiatcenco Valerii și reprezentantul Eugeniei Panuș în baza procurii, Alexandru Musienco.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 octombrie 2010, acțiunea înaintată de Panuș Eugenia a fost admisă, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2012, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 12 decembrie 2012, a fost casată hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, din 18 octombrie 2010 și emisă o nouă hotărâre, prin care s-a respins acțiunea înaintată de Eugenia Panuș.

Astfel, începând cu 26 martie 2010 și până la 28 martie 2012, timp de 2 ani, reclamantul a fost pus în imposibilitatea de a-și realiza planurile sale comerciale în care a investit bani și a efectuat lucrările necesare pentru aceasta.

Reclamantul relatează că Panuș Eugenia nefiind de acord cu hotărârile emise de către instanțele ierarhic superioare și intenționând cu orice preț să-l lipsească pe Valerii Tretiatcenco de proprietatea sa și să obțină anularea tranzacției încheiate între reprezentantul său Alexandru Musienco și Valerii Tretiatcenco, a depus în luna februarie 2013 o cerere de revizuire a hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 decembrie 2008, prin care tranzacția de vânzare-cumpărare a loturilor de teren a fost recunoscută valabilă.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 25 aprilie 2013 a fost admisă cererea de revizuire depusă de Eugenia Panuș și a fost casată hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, din 15 decembrie 2008.

Mai susține, că instanța reexaminând cauza civilă timp de un an a emis o nouă hotărâre, prin care a respins cererea inițială a lui Valerii Tretiatcenco cu privire la recunoașterea valabilității tranzacției privind încheierea contractului de vânzare-cumpărare a loturilor de teren și a admis cererea reconvențională a Eugeniei Panuș, dispunând revendicarea din posesia lui Valerii Tretiatcenco în beneficiul Eugeniei Panuș a loturilor de teren litigioase.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2015, menținută prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 09 decembrie 2015, a fost casată integral hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 aprilie 2014, precum și încheierea din 25 aprilie 2013 și a fost emisă o hotărâre nouă, prin care a fost respinsă

ca inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Panuș Eugenia.

Reclamantul relatează, că mai bine de peste 5 ani și jumătate de examinare a pretențiilor Eugeniei Panuș instanțele judecătorești, admitând o acțiune neîntemeiată și cerere de revizuire ilegală, tardivă și nefondată, Valerii Tretiatenco a fost pus în imposibilitate de a-și realiza planurile sale de construcție a complexului locativ.

Pentru executarea planurilor sale comerciale, reclamantul Valerii Tretiatenco, la 06 septembrie 2012, a încheiat contractul de colaborare cu Societatea cu Răspundere Limitată „Alantex” și a transmis ultimului în folosință loturile de teren menționate.

Conform contractului încheiat, Societatea cu Răspundere Limitată „Alantex” s-a obligat să perfecteze documentația de proiectare necesară, să execute lucrările de construcție cu forțele proprii sau cu forțe atrase, să execute lucrări de construcție conform proiectelor și normelor în construcții, să înregistreze la OCT bunul viitor și să execute alte obligații prevăzute în contract, însă din motiv că Societatea cu Răspundere Limitată „Alantex” nu și-a executat obligațiile asumate din motive necunoscute, Valerii Tretiatenco la 12 septembrie 2013 a fost nevoit să se adreseze în instanța de judecată cu cerere privind rezilierea contractului și prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, din 19 februarie 2014, a fost admisă acțiunea menționată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 septembrie 2014 a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Alantex”, casată hotărârea emisă cu restituirea pricinii la rejudecare în Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău.

Cauza a fost pe rol din 14 noiembrie 2014, hotărârea a fost emisă la 17 februarie 2016, peste un an și trei luni.

Din motivul tergiversării examinării dosarului, reclamantul până în prezent este lipsit de posibilitatea să dispună liber de aceste terenuri și să-și exercite atribuțiile de dispunere, folosință și proprietate.

Reclamantul consideră că nu a avut parte de un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, de către un tribunal independent și imparțial din partea organelor de drept a Republicii Moldova și consideră că i-au fost încălcate toate drepturile atât ca cetățean al Republicii Moldova, cât și drepturile cetățeanului străin.

Din motiv că pricinile civile indicate au fost pe rol o perioadă atât de îndelungată, reclamantul consideră că i s-a încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei și că i-a fost cauzat un prejudiciu material în sumă de 2 683 113 euro, potrivit Raportului de constatări efective a auditorului, efectuat de Societatea de audit „Audit Elit” Consulting” Societatea cu Răspundere Limitată.

La fel, din cauza încălcării termenului rezonabil în procesul civil menționat, reclamantul Valerii Tretiatenco menționează că a suportat și un prejudiciu moral pe care-1 estimează la 3 000 000 Euro.

Mai invocă că la 23 aprilie 2014 a depus la Inspectoratul de Poliție Botanica, mun. Chișinău, plângerea privind acțiunile ilegale ale Societății cu Răspundere Limitată „Alantex” în privința terenurilor de pământ, care aparțin reclamantului cu drept de proprietate.

Prin ordonanța din 13 mai 2014, emisă de Inspectoratul de Poliție Botanica mun. Chișinău, acesta a fost recunoscut în calitate de parte vătămată pe procesul în cauză.

Prin comunicarea nr.32-5620 din 23 mai 2014 Procuraturii Botanica

mun.Chișinău, a fost înștiințat despre emiterea unei ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale.

Prin comunicarea nr.32-7320 din 02 iulie 2014 a procurorului adjunct în Procuratura Botanică, mun.Chișinău, i s-a comunicat despre admiterea cererii sale, anularea ordonanței de neîncepere a urmăririi penale din 23 mai 2014 și remiterea procesului penal la IP Botanică al DP mun.Chișinău, pentru un control suplimentar.

La 10 iulie 2015 a fost informat de către procurorul Procuraturii Botanice mun.Chișinău despre faptul că, la 10 iulie 2015 a fost pornită urmărirea penală conform semnelor componente de infracțiune prevăzute de art.196 alin.4) Cod penal în baza plângerii acestuia.

Reclamantul indică că pe parcursul perioadei de 1 an și 9 luni, de către organul de urmărire penală nu au fost întreprinse toate acțiunile procesuale prevăzute de legislația în vigoare.

Prin ne întreprinderea acțiunilor de urmărire penală în termen, reclamantul consideră, că la fel fost încălcate drepturile la un proces echitabil în procedura penală, fiind omis termenul rezonabil de acumulare a probelor, de stabilire a adevărului, de curmare a ilor ilegale comise de persoanele vinovate de comiterea infracțiunii, precum și fiind lipsi de posibilitatea exploatării terenurilor care-i aparțin cu drept de proprietate, fiindu-i cauzat un prejudiciu nu numai material, dar și moral.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 13 decembrie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Tretienco Valerii împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzelor civile, încasarea prejudiciului material și moral și a cheltuielilor de judecată, a fost admisă parțial

S-a constatat încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzelor civile.

S-a încasat din bugetul de stat în beneficiul lui Tretienco Valerii suma de 6000 lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 06 ianuarie 2017, Tretienco Valerii a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 13 decembrie 2016, solicitând casarea hotărârii menționate în partea respingerii acțiunii și emiterea unei hotărâri de admitere integrală a pretențiilor înaintate.

La fel, și Ministerul Justiției nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 10 ianuarie 2017, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 13 decembrie 2016, solicitând casarea integrală a hotărârii menționate și emiterea unei hotărâri de respingere a pretențiilor înaintate de Tretienco Valerii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017, au fost admise apelurile declarate de Tretienco Valerii și Ministerul Justiției.

S-a casat hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 13 decembrie 2016 și s-a emis o decizie prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată a reclamantului Tretienco Valerii împotriva Ministerului Justiției și s-a constatat încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzei civile Tretienco Valerii împotriva lui Musienco Alexandru și Panuș Eugenia, intervenient accesoriu Criucova Svetlana privind recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare a terenurilor, recunoașterea dreptului de proprietate și încasarea sumei și acțiunea reconvențională a Eugeniei Panuș împotriva lui Tretienco Valerii și Musienco

Alexandru privind revendicarea bunurilor din posesia străină” și s-a încasat de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Tretiatcenco Valerii suma de 12000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, cu respingerea în rest ca neîntemeiată a acțiunii lui Tretiatcenco Valerii împotriva Ministerului Justiției.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a constatat că:

Cu referire la cerința reclamantului cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile Eugenia Panuș împotriva lui Valerii Tretiatcenco și Alexandru Musienco cu privire la declararea nulității antecontractului încheiat la 13.10.2008, instanța de apel a conchis de a o respinge, întrucât tergiversarea cauzei nominalizate nu se datorează conduitei instanțelor, care au acționat cu diligență necesară la cererea părților, motiv pentru care, examinarea cauzei în prima instanță, în instanța de apel și în instanța de recurs a durat aproximativ 2 ani și 9 luni, în perioada 26 martie 2010 – 12 decembrie 2012.

Cu referire la cerința reclamantului Tretiatcenco Valerii cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile Valerii Tretiatcenco împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Alantex” privind rezilierea contractului de colaborare din 07 septembrie 2012, instanța a considerat că tergiversarea cauzei nu s-a datorat conduitei instanțelor, care au acționat cu diligență necesară la cererea părților, motiv pentru care, examinarea cauzei în prima instanță, în instanța de apel și în instanța de recurs a durat aproximativ 3 ani și 8 luni.

Cu referire la solicitarea reclamantului Tretiatcenco Valerii cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile înaintată de Tretiatcenco Valerii împotriva lui Alexandru Musienco cu privire la recunoașterea valabilității contractului și acțiunea reconvențională înaintată la cererea Eugeniei Panuș împotriva lui Tretiatcenco Valerii și Alexandru Musienco cu privire la revendicarea bunurilor din posesia străină, instanța de apel a reținut că tergiversarea cauzei s-a datorat în cea mai mare parte conduitei instanțelor.

Instanța de apel a mai reținut că cerința privind încasarea prejudiciului moral este întemeiată parțial și urmează a fi admisă doar în parte, or suma respectivă este exagerată în raport cu suferințele morale suportate de reclamant, iar încasarea de la bugetul de stat în beneficiul reclamantului a prejudiciului moral în suma de 12000 de lei a fi o sumă ce ar constitui o satisfacție echitabilă și rezonabilă și ar menține echilibrul între compensație și venituri nejustificate.

Cu referire la solicitarea reclamantului privind încasarea prejudiciului material în sumă de 2683113 de euro, instanța de apel a reținut că primul nu a demonstrat că prejudiciul material invocat a fost efectiv suportat și că acesta este real.

La fel, instanța de apel a reținut că Tretiatcenco Valerii nu a prezentat nici o probă care să demonstreze cuantumul cheltuielilor de judecată pe care le-ar fi suportat la examinarea prezentei cauzei.

La 03 noiembrie 2017, Ministerul Justiției a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei decizii de respingere integrală a pretențiilor înaintate de Tretiatcenco Valerii.

Ca temei de drept recurentul a indicat prevederile art. 432 alin.(2) lit. c) Cod de procedură civilă care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivare, recurentul a reiterat că concluziile instanței de apel derivă din aprecierea eronată a normelor de drept material ce reglementează examinarea acțiunilor privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termene rezonabil a cauzei.

Instanța de apel la emiterea deciziei a ignorat prevederile art. 192 alin.2) Cod de procedură civilă, dat fiind faptul că din contextul normei de drept menționate alte categorii de cauze civile urmează a fi judecate într-un termen rezonabil. În speță nu există careva motive de tergiversare a examinării cauzelor civile, la examinarea acestora instanța doar a respectat drepturile procesuale ale participanților la proces.

De asemenea, nu a ținut cont de toate circumstanțele relevante speței, de cerința fundamentală față de despăgubirea prejudiciului moral, la determinarea despăgubirilor care acordă o satisfacție echitabilă.

Recurentul relevă că prevederile Legii nr.87 din 21 aprilie 2011 nu acordă în mod automat dreptul la prejudiciu moral, în lipsa dovezilor că persoana a suferit un prejudiciu în urma încălcării dreptului garantat de lege.

Încasarea sumei de 12000 lei, cu titlu de prejudiciu moral este întemeiată, nejustificată, excesivă și destul de exagerată în raport cu sumele acordate de Curtea Europeană în spețe similare.

Mai invocă Ministerul Justiției că atât instanța de apel cât și instanța de fond nu au apreciat corect prin cumul de probe și criterii rezonabilitatea termenului de examinarea a cauzei civile, deoarece perioada de referință în speță nu a depășit limita rezonabilității pentru astfel de cauze.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 11 iulie 2017.

Potrivit copiei plicului poștal instanța a expediat participanților la proces decizia motivată, la 07 august 2017, însă la materialele dosarului nu există nici o dovadă de recepționare a acesteia de către recurent.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 03 noiembrie 2017, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători

decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Ministerul Justiției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ministerul Justiției.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judcători

Ala Cobăneanu

Luiza Gafton

Dumitru Mardari